

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2557/2023
26.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тамара Јанковић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „Др Душан Савић Дода“ Беоцин, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 808/23 од 08.03.2023. године, у седници већа одржаној 26.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 808/23 од 08.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2473/2021 од 06.12.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.07.2018. године до 30.06.2021. године исплати 54.152,25 динара са законском затезном каматом од 10.03.2022. године до исплате као и 11.858,52 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 09.03.2022. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.07.2018. године до 30.06.2021. године исплати 39.230,14 динара са законском каматом од 10.03.2022. године до исплате као и 8.090,14 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 09.03.2022. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике зараде до износа минималне зараде исплати 4.238,10 динара са затезном каматом од 03.09.2022. године до исплате као и 1.389,75 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 02.09.2022. године. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 96.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом шестим изреке, ослобођен је тужилац обавезе плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 808/23 од 08.03.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу за период од 01.07.2018. године до 30.06.2021. године исплати на име накнаде за исхрану у току рада 54.152,25

динара са законском затезном каматом од 10.03.2022. године до исплате као и 11.858,52 динара на име обрачунате затезне камате обрачунате од доспелости до 09.03.2022. године и на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора 39.230,14 динара са законском каматом од 10.03.2022. године до исплате као и 8.090,14 динара на име обрачунате затезне камате обрачунате од доспелости до 09.03.2022. године и накнади трошкове парничног поступка од 96.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, па је одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужене у преосталом делу и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу одлуке о тужбеном захтеву. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка од 31.170,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у спорном периоду био запослен код туженог на радном месту ..., у одељењу ХПМ, за који је утврђен коефицијент за обрачун плате 8,98. У том периоду тужени је тужиоцу обрачунавао плату тако што је коефицијент његовог радног места множио са основицом за дати месец, а уколико је тако обрачуната плата тужиоца била нижа од минималне зараде вршио допуну до висине минималне зараде. Тужени је тужиоцу у том периоду исплаћивао плату у висини минималне зараде. На основу налаза и мишљења судског вештака утврђена је висина тражених накнада на име топлог obroка и регреса у две варијанте, и то према одредбама Општег колективног уговора из 2008. године (прва варијанта) и спрам најповољнијих критеријума за туженог у тернутно важећим посебним колективним уговорима у Републици Србији (друга варијанта).

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца и обавезао тужену да тужиоцу исплати накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за спорни период у износима утврђеним вештачењем спрам најповољнијих критеријума за туженог у тернутно важећим посебним колективним уговорима у Републици Србији, јер независно од одредби Закона о платама у државним органима и јавним службама, као посебног прописа, право тужиоца на накнаду спорних трошкова није реализовано конкретном исплатом по том основу с обзиром да је тужена исплаћивала тужиоцу минималну зараду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев за накнаду трошкова исхране у току рада и за накнаду регреса за коришћење годишњег одмора, са припадајућом каматом, с обзиром да су те накнаде, за тужиоца, садржане у коефицијенту за обрачун плате сагласно Закону о платама у државним органима и јавним службама.

По оцени Врховног суда неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Чланом 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.) чланом 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд је оценио да је тужиоцу износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиоцу исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, па то што је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана минимална зарада је без утицаја на другачију одлуку. Имајући у виду наведено, а како је то правилно закључио и другостепени суд, тужилац нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунатом спрам најповољнијих критеријума за туженог у тернутно важећим посебним колективним уговорима у Републици Србији.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић